

[Alfred Hansen]

Man kommer også til at tænke på, om fremskridtspartiet er tilhænger af enmandsvælde, for det er jo faktisk det, der er lagt op til her. Jeg vil bare sige til forslagsstillerne, at enmandsvælde og så et demokratisk samfund ikke går godt i spand sammen. Det er en uholdbar situation, der lægges op til fra fremskridtspartiets side. Vi vil stemme imod forslaget, hvis det skulle komme til afstemning.

Gerda Møller (KF):

Ja, jeg kan vel næsten tillade mig at sige, at også det konservative folkeparti må afvise dette forslag. Vi synes, det er et alt for centralistisk forslag. Vi er aldrig nogen sinde gået ind for at give undervisningsministeren så mange bemyndigelser, som vi ser i dette forslag, og derfor må jeg ganske kort sige: dette kan vi ikke være med til. Det er for reaktionært efter vores mening at gå helt tilbage til før den styrelseslov, der gælder nu, uanset at der er meget, vi gerne vil have lavet om i den nugældende styrelseslov.

Halvgaard (FP):

Uanset afvisningerne fra samtlige partier tror jeg alligevel nok, at der er partier her i folketinget, som er utilfredse med den nuværende styrelseslov. Den har jo vist sig at være uhensigtsmæssig, og den har også vist sig at være en dårlig lov, der i hvert fald ikke har været medvirkende til at tjene det danske samfunds interesser og behov eller til i udlandet at højne respekten for det danske uddannelsessystem. Jeg vil nærmest sige, at tværtimod er Danmark nærmest blevet til grin på grund af mange af de eksperimenter i uddannelsessektoren, som er gennemført. De er for mig at se fuldkommen latterlige for fleres vedkommende.

Resultatet af den styrelseslov, der blev vedtaget i 1970 med ændringer i 1973 og 1976, er simpelt hen blevet en niveausænkning, aftagende alsidighed, uro på vore uddannelsesinstitutioner og en politisering, der i vidt omfang har haft karakter af undergravende virksomhed. Styrelsesloven kom ikke blot til at gælde for universiteterne, men også for de øvrige højere uddannelsesinstitutioner og læreanstalter trods protest. Selv 950 universitetslærere protesterede i sin tid med en underskriftsindsamling mod loven.

Loven af 1970 gav alle, lige fra løst ansatte timelærere og stipendiater til faste lektorer og så de ret få professorer, der var, lige valget og indflydelse i de kollegiale organer. Loven gav desuden studenterne ret til at besætte halvt så mange mandater i disse organer som lærerne, ja, endog lige så mange i studienævnene, der herefter skulle bestemme eksamenskrav, timeplaner m.v.

Samtidig med at de allerfleste studerende passede deres studier og forholdt sig passive ved valg til både dit og dat, gjorde reglerne det muligt for politiserende aktivister at infiltrere de studerende og dermed cementere en magtstilling, som i vid udstrækning er blevet misbrugt til at modarbejde de forsøg, der fra statsmagts side er udfoldet bl. a. for at bringe uddannelsesinstitutionernes virksomhed og udgifter i overensstemmelse med samfundets behov.

Højdepunktet for politisering og ansvarsløshed kunne Berlingske Tidende bringe i går, den 27. november, hvor rektor for Københavns universitet, Erik Skinhøj, over for sine elever lovpriste de aktioner, der allerede var i gang, og opfordrede til en storstilet aktionskampagne mod de af lovgivningsmagten bebudede besparelser, og i samme forbindelse tilføjede han, at for ham, rektor for Københavns universitet, var metoderne flintrende ligegyldige. Det er så sandelig at foregå unge med et godt eksempel. Det er simpelt hen en hån mod Danmarks befolkning, en hån mod de 175.000 arbejdsløse, en hån mod det erhvervsliv, herunder ikke mindst landbruget, der dagligt kæmper for at overleve økonomisk, at de skal affinde sig med, at så arrogante og enøjede personer som Erik Skinhøj skal beklæde et af de højeste embeder i vores samfund. Det burde få konsekvenser, og man kunne ønske, at hr. Skinhøj prøvede at dele skæbne med de 175.000 arbejdsløse i Danmark, som dagligt føler arbejdsløshedens forbandelser, bl. a. som følge af at man i uddannelsessektoren har disponeret forkert.

Nærværende forslag vil én gang for alle sætte en stopper for en sådan uansvarlighed, når ansvaret for universiteterne og de højere læreanstalter placeres hos undervisningsministeren. Det må være rimeligt, at rektor og prorektor – de er jo først og fremmest den betalende statsmagts administratorer – ud nævnes som andre styrelseschefer.